

Petertje

en de wenende sneeuwman

• reeks
• helende verhalen
• door Ann Ackaert

Doetips:

We versieren een **flesje water** en kennen er positieve 'woorden' aan toe. We kunnen dit water later voor onszelf gebruiken, voor iemand anders, voor een lievelingsdier of voor een lievelingsplantje. Het water draagt nu onze positieve wensen mee.

We liggen op onze rug. We **spelen met onze stem**. Met woorden en met klanken. We leggen nu onze handen op onze keel. We voelen hoe de woorden doorheen onze keel stromen. We beelden ons in dat de woorden net als water door onze keel stromen.

We liggen op onze rug. We **spelen met onze adem**. Als we inademen, maken we onze buik bol. Als we uitademen, valt onze buik plat. We bedenken dat adem ons met elkaar verbindt: wat ik uitadem, stroomt bij jou naar binnen en omgekeerd. De woorden die een ander of die je zelf uitspreekt, stromen dus ook naar binnen en naar buiten. We beelden ons in dat we woorden in- en uitademen. Het is leuker om mooie woorden in- en uit te ademen. Als we hard lachen, schudt onze buik vrolijk op en neer. Als we hard schreeuwen, spant onze buik zich op.

Leestips:

Water heeft een geheim voor de kinderen van de wereld, Masaru Emoto
Het mysterie van het water, Masaru Emoto en Jurgen Fliege,
<http://www.masaru-emoto.net>

Het is winter in het beukenbos. Vandaag is het een superkoude dag. De zon schijnt volop, maar toch zit Petertje, onze kleine kabouter, lekker in zijn knusse kamer in de grote woonboom. Plots hoort hij zijn mama roepen: “Toe, Petertje, ga eens wat buiten spelen. Je kan de vitamientjes van de zon best gebruiken. Je neus ziet al even wit als de sneeuw!” Petertje kijkt in de spiegel. “Hm”, denkt hij. “Mama heeft eigenlijk wel een beetje gelijk.”

Buiten voelt hij de koude vrieswind dwars door zijn jas heen. Brr, hij trekt zijn wintermuts diep over zijn oren. De sneeuwvlokjes dwarrelen naar beneden. “Ha, sneeuwpret! Mijn vrienden zijn vast en zeker aan de vijver.” Hij zet het op een lopen. De vijver ligt al enkele dagen onder een behoorlijk dikke laag ijs. Zó koud is het!

In de verte hoort hij de stemmen van zijn vrienden. Zo te horen, maken ze een sneeuwman. Aan de vijver ziet hij inderdaad drie kabouters een grote sneeuwbal verder duwen. De verse sneeuw blijft tijdens het rollen kleven. De kabouters blozen van het harde werk, want de bal is nu al groter dan zichzelf. Ze hebben het heus niet gemakkelijk om een sneeuwman te maken.

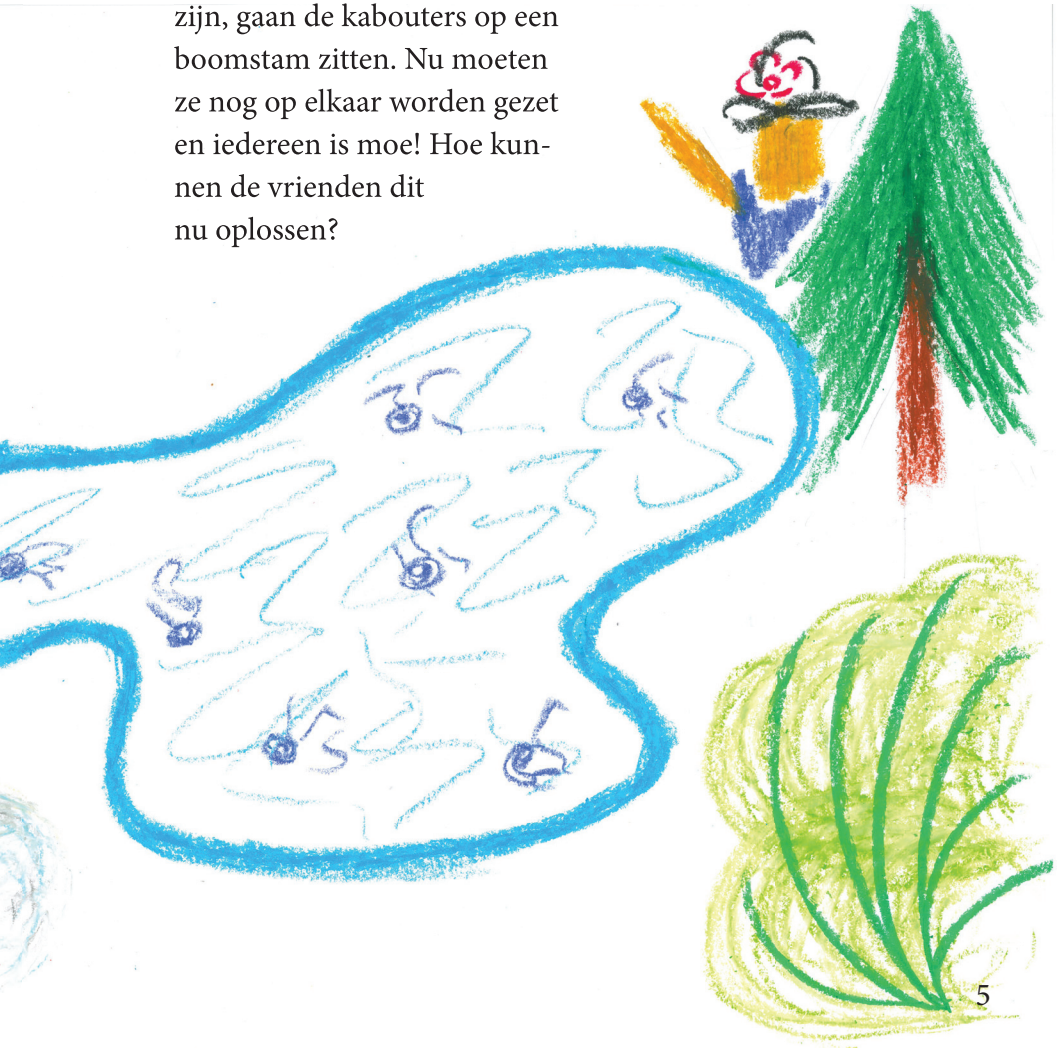
Kabouters zijn nu eenmaal niet zo groot en sterk als kinderen! Maar dat kan de pret niet bederven. De vrienden lachen en gieren het uit. Petertje kijkt ernaar uit om mee te helpen en stapt nog wat sneller door. Plots ziet hij onder de grote dennenboom kabouter Kriegel staan.

“Sneller, harder, groter”, staat die te roepen. “Deze bal moet de buik worden. Ik wil een heel grote sneeuwman, de grootste van het bos.” Petertje kijkt vreemd op. “Waarom doet Kriegel zo? Waarom helpt hij niet gewoon mee?” Hij haalt zijn schouders op en wuift naar enkele andere vriendjes, die ook net aankomen. Samen beslissen ze om aan een tweede sneeuwbal te beginnen. Een echte sneeuwman bestaat nu eenmaal uit drie delen, ook kabouters weten dat. “Komaan, vrienden, we hebben nog veel werk voor de boeg”, zegt Petertje. “Laat maar eens zien hoe sterk jullie zijn!” Lachend trekt hij aan een grote besneeuwde tak, waardoor iedereen even in een sneeuwolk verdwijnt.

Meteen breekt een sneeuwballengevecht uit. Samengepropte sneeuw vliegt over en weer. Kaboutergelach vult het bos. Plots vliegt een sneeuwbal tegen de muts van kabouter Kriegel. Die vindt dat helemaal niet leuk. “Hou op met tijd te verspillen, straks wordt het donker. Ik wil dat de sneeuwman

snel klaar is, want ik heb een mooie pet en pijp voor hem!” De andere kabouters kijken elkaar verbaasd aan. Wat doet Kriegel vandaag vervelend! Zij willen natuurlijk ook dat de sneeuwman klaar is voor het donker wordt. “Komaan”, zegt Petertje. “Morgen kunnen we verder spelen, nu gaan we eerst de sneeuwpop afwerken.” Iedereen, behalve Kriegel, gaat ijverig weer aan de slag. Als de drie sneeuwballen klaar zijn, gaan de kabouters op een boomstam zitten. Nu moeten ze nog op elkaar worden gezet en iedereen is moe! Hoe kunnen de vrienden dit nu oplossen?

“Luister”, roept Kriegel, “Ik ben de sterkste, ik zal dit wel doen! Ga uit de weg, slappe kabouterijtjes allemaal. De sneeuwman moet hier staan, dicht bij de vijver, precies onder deze tak!” Hij schreeuwt steeds luider. Enkele kabouters hebben nu toch wel genoeg van zijn gedrag. “Het is niet alleen jouw sneeuwman!”, roepen ze terug. Zo gaat het al snel van kwaad naar erger. Kibbelend en ruzie makend zetten de kabouters de drie ballen op elkaar. “Jullie mogen alleen nog kijken, de rest doe ik wel. Jullie zijn te onhandig en maken hier vast geen mooie sneeuwman van”, brult Kriegel. “Dit nemen we niet, Kriegel, je bent vervelend. We willen niet meer met je spelen!”, antwoorden enkele kabouters boos en ze lopen stampvoetend weg. Kriegel werkt de sneeuwman helemaal alleen verder af. Hij zet de pet op de bovenste bal, zoekt takjes voor de mond en steekt de pijp er tussenin. Met steentjes maakt hij twee ogen en een neus. Ziezo, de sneeuwman is klaar. De mooiste en grootste sneeuwman van het bos!

Alle kabouters zijn ondertussen naar huis gelopen. Kriegel staat in zijn eentje naar de sneeuwman te kijken. Het is bijna donker in het bos. Vergist Kriegel zich nu of lijkt de sneeuwman een beetje triest? Plots ziet hij een traan uit zijn oog rollen. “Dat kan toch niet! De sneeuwman heeft toch geen echte ogen!”, denkt Kriegel verbaasd. “Ik heb voor de ogen twee zwarte stenen opgeraapt. En stenen wenen toch niet!” Maar kijk, weer rolt een dikke traan net onder het linkeroog van de sneeuwman naar beneden. En daar is er nog een! De tranen druppelen nu voluit op zijn bolle buik. “Jeetje, wat vreemd”, denkt Kriegel. “Dit vind ik helemaal niet zo leuk meer. Ik ga

naar huis!” Thuisgekomen vraagt zijn mama hoe het was en of hij het leuk vond om met zijn vriendjes een sneeuwpop te maken. “Ja, hoor”, liegt Kriegel een beetje en hij zet zich snel aan tafel. Hij heeft wel honger, maar de pap smaakt niet zo lekker als anders. Hij moet altijd maar aan die wenende sneeuwman denken.

De volgende dag verspreidt het nieuws van de wenende sneeuwman zich razendsnel. Heel wat dieren en bewoners van het bos komen naar de bolle witte pop kijken die aan de vijver staat te huilen. Kriegel staat een beetje verscholen onder de dennenboom. Reikhalzend probeert hij te zien wat er gebeurt. Enkele kabouters en elfjes proberen de sneeuwman wat op te vrolijken, maar niets lijkt te helpen. Dikke tranen rollen over

zijn wangen! Waar ze op zijn buik vallen, begint de sneeuw zelfs weg te smelten. “Hoe kan dat nou”, vragen alle omstanders zich af.

“Weet je”, fluistert een kabouter, “ik denk dat het door die ruzie met Kriegel komt. Hij wou altijd maar de baas zijn, weet je nog?” Kriegel hoort wat ze zeggen en beseft dat het wel eens zou kunnen kloppen. Hij schaamt zich meteen al een beetje voor zijn gedrag van gisteren. “Wat als het echt mijn schuld is dat de sneeuwman verdriet heeft? Wat kan ik dan doen om het goed te maken?”, vraagt hij zich af. Hij verstopt zich nog wat dieper onder de dennenboom. Boven zijn hoofd beweegt een tak. Er valt een verse pak sneeuw naar beneden. Hoog in de boom tijlpt een vogeltje. “Kijk, daar heb je Kriegel, de kabouter die de sneeuwman heeft doen wenen.” Hij schrikt als plots iedereen in zijn richting kijkt. Haastig draait hij zich om. Hij wil hier weg en wel zo snel mogelijk. Hij wil die stemmen niet meer horen en hij wil zeker de sneeuwman niet zien wenen! “Als ik over het ijs van de vijver loop, ben ik sneller thuis. Daar kan ik me in mijn kamertje verstoppen”, denkt Kriegel. Zonder aarzelen rent hij het ijs op.

“Niet doen”, roept Petertje nog. “Mijn mama zegt dat het ijs van de vijver nog niet sterk genoeg is. Het is levensgevaarlijk om daar te lopen.” Te laat! Iedereen schrikt zich een bult, als de ijslaag onder het gewicht van de rennende kabouter met een luide knal in duizend stukken breekt. “Help!”, roept Kriegel nog. Maar hij haalt de rand van de vijver niet meer. Hij glijdt van het gebroken ijs af en verdwijnt onder het wateroppervlak. “Vlug,

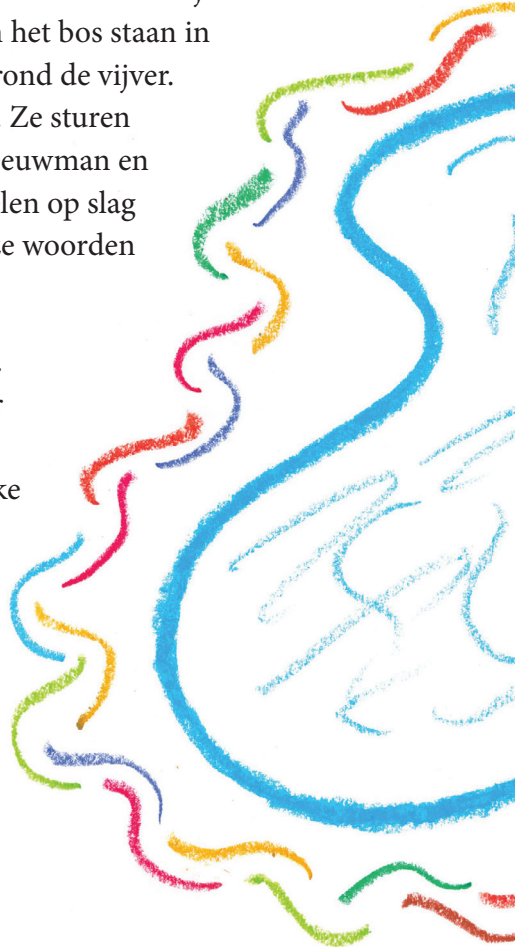
we moeten hem eruit helpen. Als hij onder het ijs vastraakt, is hij verloren”, roept Petertje. “Vraag de watermannetjes om hulp”, antwoordt een elfje. “Zij zijn de enigen die Kriegel nu nog kunnen redden!” Petertje gaat aan de rand van de vijver op zijn buik liggen en klopt heel hard op het ijs. “Watermannetjes, kom snel! Er is een kabouter in de vijver gevallen”, schreeuwt hij. Een klein watermannetje met blauwe vinnen duikt meteen op.

“Oh, wat is er met jou aan de hand? Je ziet er ziek uit!”, zegt Petertje verbaasd. “Je huid is helemaal dof en je ogen staan zo donker.” “Ja, Petertje”, kucht het watermannetje. “We zijn gisteren allemaal ziek geworden, na die ruzie van jullie. Ons lichaam bestaat bijna volledig uit water. En water kan erg ziek worden, zeker door boze woorden! Kijk maar naar de sneeuwman: ook hij blijft maar wenen, omdat hij zich zo

slecht voelt.” “Jeetje, wat erg”, antwoordt Petertje. “Dat wisten we helemaal niet! Kriegel is in het ijskoude water gevallen. Kunnen jullie hem helpen?” “Dat willen we zeker proberen, Petertje. Maar we hebben helemaal geen kracht meer! Eerst moeten jullie voor ons het water beter maken.” “Oké, zeg maar wat we moeten doen!”, roepen de kabouters in koor. “Geef elkaar allemaal een hand en ga in een grote kring rond de vijver staan. Spreek mooie woorden uit voor het water. Denk ook aan Kriegel en dat jullie weer vrienden willen zijn!”, antwoordt het blauwe wezentje, voordat het onder water verdwijnt. Zo gezegd, zo gedaan. Alle bewoners van het bos staan in een mum van tijd in een grote kring rond de vijver. Ze danken het water voor zijn kracht. Ze sturen mooie gedachten naar Kriegel, de sneeuwman en de watermannetjes. De kabouters voelen op slag hoeveel ze spijt hebben van al die boze woorden van gisteren.

“Kijk!”, roept een eekhoortje. “Daar komt de muts van Kriegel weer boven.” En ja hoor: een grote groep watermannetjes duwt de onfortuinlijke kabouter naar de rand van de vijver. Haastig trekken zijn vrienden de druipnatte Kriegel weer aan land. “Vlug”, zegt de wolf, “kom maar tegen mijn pels aan liggen, dan wrijf ik je droog.” Kriegel kijkt verbaasd naar de grote

kring. Niemand is nog boos op hem. Iedereen is blij. Aarzelend glimlacht hij naar zijn vrienden. “Het spijt me dat ik me zo kwaad heb gemaakt. Ik voelde hoe ziek het water daardoor was! Al die woorden bleven daar maar rondwarrelen”, zegt hij met bibberende stem.

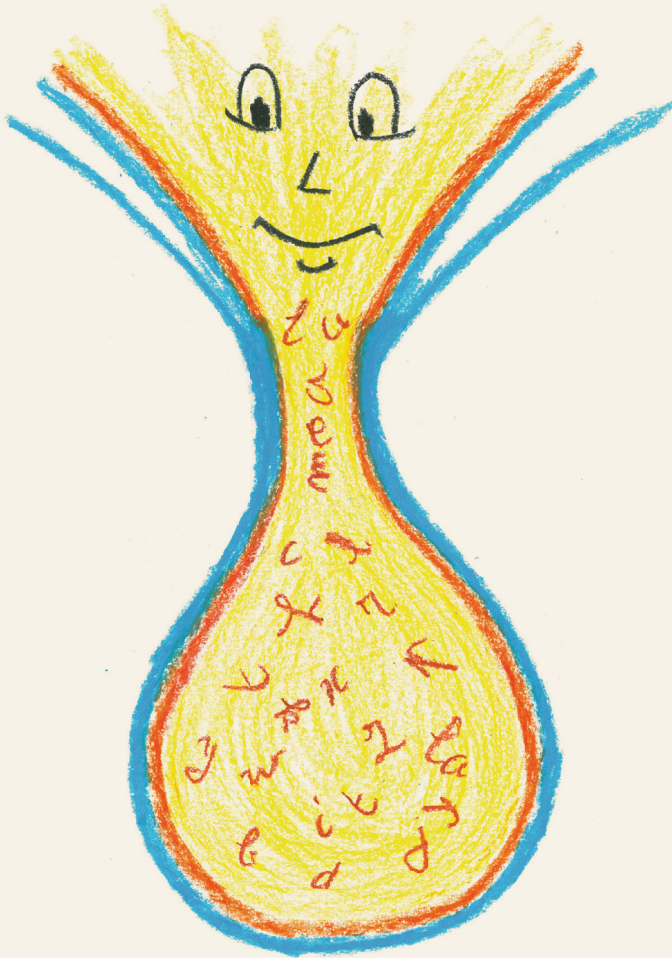
“Kom”, zegt het hert, “spring maar op mijn rug. Ik breng je naar huis.” Verkleumd komt Kriegel thuis. Zijn mama trekt hem snel droge kleren aan. Boven een groot bord warme pap vertelt hij nu het volledige verhaal. Mama luistert verbaasd: “Was het water ziek door die boze woorden? En je kan het met mooie woorden weer beter maken?” Ze staart haar zoon zwijgend aan. Plots gaat haar een lichtje op: “Weet je, in ons eigen lichaam is er ook veel water. Als jij mooie woorden gebruikt, wordt het water in jouw lichaam dus ook weer sterk.”

De volgende dag wordt Kriegel wakker. Onder zijn raam hoort hij kabouters spelen. Ze houden een sneeuwballengevecht. Zijn vrienden joelen en lachen. Kriegel voelt hoe het water in zijn lichaam er helemaal vrolijk van wordt. Hij is blij dat alles weer goed is. Een eindje verderop staat een lachende sneeuwpop. In de vijver zwemmen blinkende, blauwe watermannetjes heen en weer. Ze spelen een reuzefijn waterspel. Ze dagen elkaar uit om om ter hoogst te springen. De kabouters weten nu dat boze woorden het water ziek maken. Alle water, ook dat in henzelf. En ze hebben geleerd dat mooie woorden kracht geven. Kriegel neemt zijn muts en sjaal, trekt zijn kabouterlaarzen aan en loopt breed glimlachend naar buiten, zijn vrienden tegemoet.

Versje

*Woorden stromen
door mijn keel
en door mijn buik*

*Woorden voeden
al het water
lachen maakt me blij*

Maak hier zelf een tekening

Dit boekje is van

Datum

CONTEXT

Masaru Emoto is een Japanse onderzoeker, geboren in 1943. Hij bestudeert aan de hand van ijskristallen het mogelijke 'geheugenefect' van water. Hij onderzoekt of woorden veranderingen kunnen aanbrengen aan de structuur van water. Hebben positieve en negatieve woorden een invloed op de watermolecule? De reproduceerbaarheid van zijn onderzoeksmethodes mag dan al omstreden zijn, het kernthema dat water een fundamentele levengevende rol speelt, zal niemand in twijfel trekken. Ook bij de zoektocht naar 'buitenaards leven' is de aanwezigheid van water steevast een doorslaggevende indicator.

Zelf bestaan we als volwassenen voor 70% uit **water**. Bij pasgeborenen en kinderen ligt dat percentage zelfs nog hoger. Water is verder ook een heel bijzondere molecule, daar zorgen de dubbele bindingen tussen de O en de 2 H-atomen voor. Het is de enige stof die in vaste toestand meer volume inneemt dan in vloeibare toestand.

Dat water in de natuur een sleutelpositie bekleedt, staat onomstotelijk vast. Niemand zal ook betwisten dat hij zich beter voelt in een positieve atmosfeer. Ruzie haalt ons 'naar beneden', zelfs al zijn we er niet rechtstreeks bij betrokken.

In dit verhaal is het water een metafoor voor het belang van positieve woorden en intenties. En dat zowel voor onszelf als voor iedereen die ons omringt en voor de natuur. Als water effectief een geheugeneffect heeft en beïnvloed wordt door de omringende energie, dan kunnen we harde woorden maar beter vermijden. We halen er immers niet alleen onze zogenaamde 'tegenstanders' mee naar omlaag, maar ook onszelf.